Flandes i Catalunya, Brussel·les i Barcelona

written by Jordi Salat | 9 de desembre de 2017

L'exili del president de Catalunya i altres membres del seu Govern català, així com la convocatòria de la manifestació del dia 7 de desembre de 2017 a Brussel·les per fer sentir la veu de Catalunya al Parlament Europeu, ha posat de moda la ciutat de Brussel·les entre els catalans. He recordat la meva estada a aquesta ciutat. Va ser tota una sorpresa descobrir que a la principal plaça de Brussel·les hi havia l'escut de Catalunya. Era l'escut de Catalunya o l'escut de la Corona d'Aragó. Una corona a la qual hem d'anomenar "Corona de Catalunya i Aragó" per no caure en l'adulteració de la propaganda castellanista que fan els *espanyatistes* amagant i negant la seva identificació amb la catalanitat i amb la dinastia bel·lònida, la pròpia dels Comtes de Barcelona, des de Guifré el Bel·lós, mal anomenat *Pelós*, parent del comte Bel·ló de Carcassona.

Vet aquí l'escut que hi vaig veure a dalt de tot d'un emblemàtic edifici de la Gran Place, a prop de l'Ajuntament:

Aquest escut estava a sota d'una figura eqüestre que és la que podeu veure a continuació:

Aquesta és la plaça on es troba l’edifici.

Com és que hi ha la bandera catalana al centre de Brussel·les? Què significa? Qui és el personatge històric que hi ha muntat a cavall a sobre de l'escut?

Després de visitar aquest plaça, vaig anar a visitar una església dedicada a Sant Miquel. Sempre que veig una església dedicada a Sant Miquel la visito perquè sempre hi trobo una referència a alguna verge negra; m'interessa el tema de les verges negres i aquestes icones, en funció d'una tradició cultural que les identifica amb una concepció religiosa zodiacalista, anterior al "credo oficialitzat" per l'emperador Constantí. Aquesta tradició les relaciona amb el Nou Tastament bíblic i el seu concepte de Divinitat com a Pare Celestial a diferència de l'Antic Testament, tal com ho entenien els càtars o cristians albigesos els quals deien que Jahveh no era Déu: Crist seria el Sol, els dotze apòstols serien les dotze cases zodiacals i les verges negres representarien el mateix concepte que a Egipte representen Isis i Nut, i a Mesopotàmia Asherah i Astarteh, de manera que el color negre fa referència a la nit. Per això porten mantell amb estels. M'interessa aquesta tradició, entre altres coses, perquè penso que era la cultura dels bel·lònides, dinastia a la qual pertanyien els comtes de Barcelona, i els nobles de la Corona d'Aragó descendents de Bel·ló de Carcassona i nobles templers, de

l'Orde dels Germans del Temple del Rei Salomó de Jerusalem com és el cas de Godofredo de Bouhillon i Balduino I rei de Jerusalem. Aquest, és un dels meus actuals temes d'investigació històrica.

La meva sorpresa va ser trobar també en aquesta església, altre cop, l'escut de Catalunya.

Aquí la relació amb Catalunya està vinculada a la noble família dels Mérode. Els Mérode, segons vaig poder-me informar posteriorment, descendeixen d'un fill del rei Ramon Berenguer d'Aragó, qui, en tornar de la croada de 1147, es va casar amb l'hereva dels Mérode» **(Amadeo Martín-Rey y Cabieses, Anales de la Real Academia Matritense de Heráldica y Genealogía, Vol. 6, Madrid, 2000-2001, p. 196)**.

A la ciutat belga, flamenca, de Gant, vaig trobar-me amb un monument dedicat a la memòria del català Francesc Ferrer Guàrdia, important pedagog nascut a Alella, que l'any 1901 va crear l'Escola Moderna quan va escriure l'obra que duu per títol *L'Escola Moderna*, en què exposa els seus principis pedagògics. La Fundació Francesc Ferrer i Guàrdia és una entitat sense afany de lucre que des de 1987 treballa en l'àmbit de la joventut, l'educació, la participació democràtica, la ciutadania europea i les polítiques públiques en general.

Flandes i Catalunya, però, han tingut un altre lligam històric

que al meu entendre és molt important. A Gant hi va néixer el 1500, l'emperador Carles V del Sacre Imperi Romano Germànic. Aquest emperador va tenir molts títols honorífics, entre els quals els títols de la Corona d'Aragó i el de Comte de Barcelona. Aquest era el seu escut:

Les enciclopèdies *espanyatistes* el presenten com a Rey de España, però en el seu escut la bandera d'Espanya no hi és. Hi ha la de Castilla y León. Els quatre pals de comte de Barcelona –segons Carles V el seu títol nobiliari més preuat–, un títol bel·lònida, sí que hi és. I dues vegades, ja que també hi és com a rei de Sicília amb l'àguila dels Hohenstaufen alemanys.

Mireu les banderes el dia del seu enterrament:

Hi ha la bandera dels comtes de Barcelona, que és també de la bandera de La Provença i de la Corona d'Aragó. La bandera d'Espanya no hi és. Hi ha, per tant, un reconeixement de sobirania d'un ens o "estat" polític català. La dinastia dels borbons, hereus dels capets, comporta *francesitat*, *espanyasitat*, i una concepció centralista d'Europa construïda sobre la base d'estats que no s'adapten a les fronteres naturals. La dinastia dels bel·lònides comporta catalanitat –occitanitat1, corsegasitatt2, euskadisitat3, etc.–, o sigui, origeneitat i naturalitat, una visió vernaclística d'Europa que sí que s'adapta a les nacions naturals amb criteri confederalista. En els fets passats de la història hi trobem les arrels de les branques del futur que volem construir. Aquells que fan política fan bé quan ho tenen present. Recordem-ho a Brussel·les.